

258 - وَعَنْ أَبِي الْعَبَّاسِ سَهْلِ بْنِ سَعْدِ السَّاعِدِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بَلَغَهُ أَنَّ بَنِي عَمْرٍو بْنِ عَوْفٍ كَانَ بَيْنَهُمْ شَرٌّ، فَخَرَجَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يُصَلِّحُ بَيْنَهُمْ فِي أَنْاسٍ مَعَهُ، فَحَسِبَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَحَانَتِ الصَّلَاةُ، فَجَاءَ بِلَالٌ إِلَى أَبِي بَكْرٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا فَقَالَ: يَا أَبَا بَكْرٍ؛ إِنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَدْ حَسِبَ وَحَانَتِ الصَّلَاةُ، فَهَلْ لَكَ أَنْ تُوَمِّمَ النَّاسَ؟ قَالَ: نَعَمْ إِنْ شِئْتَ، فَأَقَامَ بِلَالٌ (الصَّلَاةَ)، وَتَقَدَّمَ أَبُو بَكْرٍ فَكَبَّرَ كَبَّرَ النَّاسُ، وَجَاءَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَمْشِي فِي الصُّفُوفِ حَتَّى قَامَ فِي الصَّفِّ، فَأَخَذَ النَّاسُ فِي التَّصْفِيقِ، وَكَانَ أَبُو بَكْرٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ لَا يَلْتَفِتُ فِي صَلَاتِهِ، فَلَمَّا أَكْثَرَ النَّاسُ (التَّصْفِيقَ) التَّفَّتْ؛ فَإِذَا رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَأَشَارَ إِلَيْهِ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَرَفَعَ أَبُو بَكْرٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ يَدَهُ فَحَمِدَ اللَّهَ، وَرَجَعَ الْفَهْقَرَى وَرَاءَهُ حَتَّى قَامَ فِي الصَّفِّ، فَتَقَدَّمَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَصَلَّى لِلنَّاسِ، فَلَمَّا فَرَغَ أَقْبَلَ عَلَى النَّاسِ فَقَالَ: «يَا أَيُّهَا النَّاسُ؛ مَا لَكُمْ حِينَ نَابَكُمْ شَيْءٌ فِي الصَّلَاةِ أَحَدْتُمْ فِي التَّصْفِيقِ؟! إِنَّمَا التَّصْفِيقُ لِلنِّسَاءِ، مَنْ نَابَهُ شَيْءٌ فِي صَلَاتِهِ فَلْيُثَلِّ: سُبْحَانَ اللَّهِ؛ فَإِنَّهُ لَا يَسْمَعُهُ أَحَدٌ حِينَ يَقُولُ: سُبْحَانَ اللَّهِ إِلَّا التَّفَّتْ، يَا أَبَا بَكْرٍ؛ مَا مَنَعَكَ أَنْ تُصَلِّيَ بِالنَّاسِ حِينَ أَشْرَتْ إِلَيْكَ؟» فَقَالَ أَبُو بَكْرٍ: مَا كَانَ يَنْبَغِي لِابْنِ أَبِي قُحَافَةَ أَنْ يُصَلِّيَ (بِالنَّاسِ) بَيْنَ يَدَيْ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ. مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ. [خ 1234، م 421].

مَعْنَى «حُسِبَ»: أَمْسَكُوهُ لِيُضَيِّقُوهُ.

258. Абу Аббос Саҳл ибн Саъд ас-Соъидий розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади:

«Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васалламга Амр ибн Авф қабиласи орасида ёмон бир иш содир бўлгани(нинг хабари) етиб келди. Бир гуруҳ одамлари билан уларнинг орасини ислоҳ қилиш учун чиқиб кетдилар. Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам ушланиб қолдилар ва намоз вақти кирди. Шунда Билол розияллоҳу анҳу Абу Бакр розияллоҳу анҳунинг ёнига келиб: «Эй Абу Бакр, Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам ушланиб қолганлари аниқ. Намоз вақти кириб бўлди, одамларга имом бўлиб бера оласанми?» деди. У: «Ҳа, агар хоҳласанг», деди. Шунда Билол намозга иқома айтди ва Абу Бакр розияллоҳу анҳу олдинга ўтиб, таҳрима такбирини айтди. Одамлар ҳам таҳрима такбирини айтишди. (Сўнг) Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам сафларни орасидан ўтиб келиб, сафга турдилар. Одамлар қарсақ чала бошлашди. Абу Бакр розияллоҳу анҳу намозида қайрилиб қарамас эди. Одамлар (қарсақни) кўпайтириб юборгач, қайрилиб қаради. Қараса, Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам турибдилар. У зот унга ишора қилиб, намозни ўқийверишга буюрдилар. Абу Бакр розияллоҳу анҳу кўлини кўтариб, Аллоҳга ҳамд айтди. Сўнг орқасига тисарилиб, сафга турди. Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам олдинга ўтиб, одамларга намоз ўқиб бердилар. Фориғ бўлгач, одамларга юзланиб: **«Эй одамлар! Сизларга нима бўлдики, намозда бирон нарса рўй берса, қарсақ чалишга тушдингиз? Қарсақ чалиш фақат аёллар учун. Кимнинг намозида бирон нарса рўй берса, «Субҳаналлоҳ» десин». Чунки «Субҳоналлоҳ», дейилганда бирор киши эшитса, ўгирилиб қарайди»,** дедилар. Сўнгра: **«Эй Абу Бакр, сенга ишора қилганимда одамларга намоз ўқиб бераверишингга нима тўсқинлик қилди?»** дедилар. Абу Бакр: «Набий соллаллоҳу алайҳи васалламга имомлик қилиш Абу Қуҳофанинг ўғлига тўғри келмайди», деди».

Муттафақун алайҳ.

Шарҳ: Бани Амр ибн Авф ансорийларнинг Авс қабилаларидан бўлиб, Қубо тарафда истиқомат қилар эдилар. Уларнинг орасида жанжал чиқиб, муштлашув бўлган, бир-бирларига тош отишган эдилар. Ана ўшанда, уларнинг ўрталарини ислоҳ қилиш учун Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам борган эдилар.

Аср вақти кириб, ҳазрати Билол азон айтдилар. Пайғамбаримиз соллаллоҳу алайҳи васаллам у кишига, агар намоз вақти бўлиб қолса-ю, мен келмасам, Абу Бакрга айтгин, одамларга жамоат намозини ўқиб берсин, деб кетган эдилар. Ҳазрати Билол бориб, Абу Бакр Сиддиқ розияллоҳу анҳуга ўша гапни айтиб, иқомат айтаверайми, дедилар. У киши: «Ҳа», дедилар. Намоз бошланди.

Шунда Расулуллоҳ алайҳиссалом етиб келиб, сафларни ёриб ўтиб биринчи сафга турдилар.

Манба: hadis.islom.uz

HADIS.ISLOM.UZ
NUBUVVAT MARVARIDLARI